

GALAKTIKABOLT.HU

XLV. ÉVF., 2025. JÚLIUS

GALAKTIKA

424. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

SZÜCS
LÁSZLÓ

MATTHEW
HUGHES

+

GRAVICKIJ // FEDINA
// BODOR // BOUNDS
// LONGYEAR // ALLEN

A PLUTO-PROJEKT

ESŐCSINÁLÁS DRÓNOKKAL

ÉLETADÓ SIVATAGI HOMOK

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
1990 Ft
HAVONTA



ÁRA: 2490 FT // 8 €



A SVÉD SZERZŐ REGÉNYE MEGRENDÍTŐEN ÁBRÁZOLJA A MAI ANTISZEMITIZMUST ÉS A FELNŐTT TÁRSADALOM TÉTLENSÉGÉT



Co-funded by
the European Union



RENDELD MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

BÁR MÉG CSAK július van, érdemes beharangozni augusztus legnagyobb csillagászati eseményét. Immár 6. alkalommal kerül megrendezésre az országos „Csillagok alatt” csillagászati rendezvénysorozat. Nagyon sok profi és amatőr csillagász készül arra, hogy az érdeklődőknek átadja a Galilei-élményt.

A remek indok az augusztusban megfigyelhető Perseidák áthaladása, az év egyik leglátványosabb meteorzárpora, amikor akár 150–200 meteor is látható lehet óránként. Mondjuk, nekem ekkora szerencsém még nem volt. Idén kilenc napon keresztül, száznál több különböző helyszínen 150 csillagászati program várja az érdeklődőket.

Én is egy lelkes kis csapat tagja vagyok, akik immár ötödik alkalommal csatlakozunk hivatalosan a programsorozathoz. Bár ennél néhány évvel hosszabb a múltunk. Az egész azzal kezdődött, hogy egy lelkes amatőr fotós kiment a falu határába, hogy készítsen néhány hullócsillag-képet. A következő évben csatlakoztak hozzá néhányan, majd egyre többen. Ma már ott tartunk, hogy az országos rendezvénysorozat részeként a legnagyobb öt esemény között vagyunk.

Talán azért, mert ez a kis baráti társaság, a „Csömöri csatangolás a csillagokig” egy kicsit mással és másképp várja az érdeklődőket. Találkozás alkonyatkor egy tó partján, majd néhány kilométeres zseblámpás éjszakai túra után érhető el a Csillagnéző piknik. Itt egy kis limonádéval (kb. 100 liter) és zsíros kenyérrel (olyan 1000 db) fogadjuk a túrázókat. Az érkezés után 4-5 csillagászati távcső mellett amatőr és profi előadók, csillagászok mesélnek a csillagos ég alatt pokrócokon fekvő érdeklődőknek.

Ne hagyd ki az alkalmat! Keress az országban egy programot a 150 közül, és csodálkozz rá az ég csodáira!

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,**

Nágel Tünde

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Rézecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai

Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI

bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

SciFItörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Szekszárdi Nyomda Kft.**

www.szekszardinyomda.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

irodó

ny
szat

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

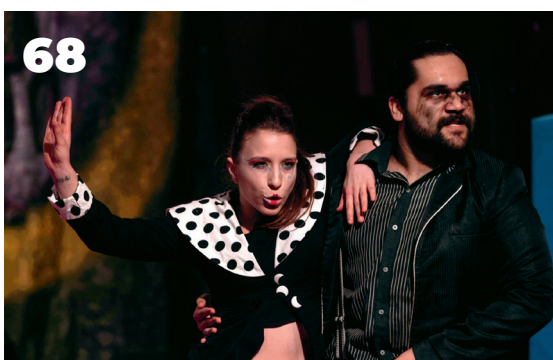
- 6 Szűcs László:** Széthullás (befejező rész)
- 26 Alekszej Gravickij:** A Megváltó
- 40 Fedina Lídia:** Nehogy már a nyúl vigye a puskát!
- 52 Matthew Hughes:** Észvesztő
- 70 Bodor Áron:** A csalás az család
- 78 Sydney J. Bounds:** A pokol tornácának lovasa
- 95 Barry B. Longyear:** A vén bakák örökké élnek
- 100 Grant Allen:** Pauzodin

CIKKEK

- 22 Fókusz
- 36 Gondolatátvitel
- 48 Zene
- 50 Film
- 68 Színház
- 76 Obszervatórium
- 85 Zöld jövő
- 86 Képregény
- 93 Zöld jövő
- 94 Barry B. Longyear-megemlékezés

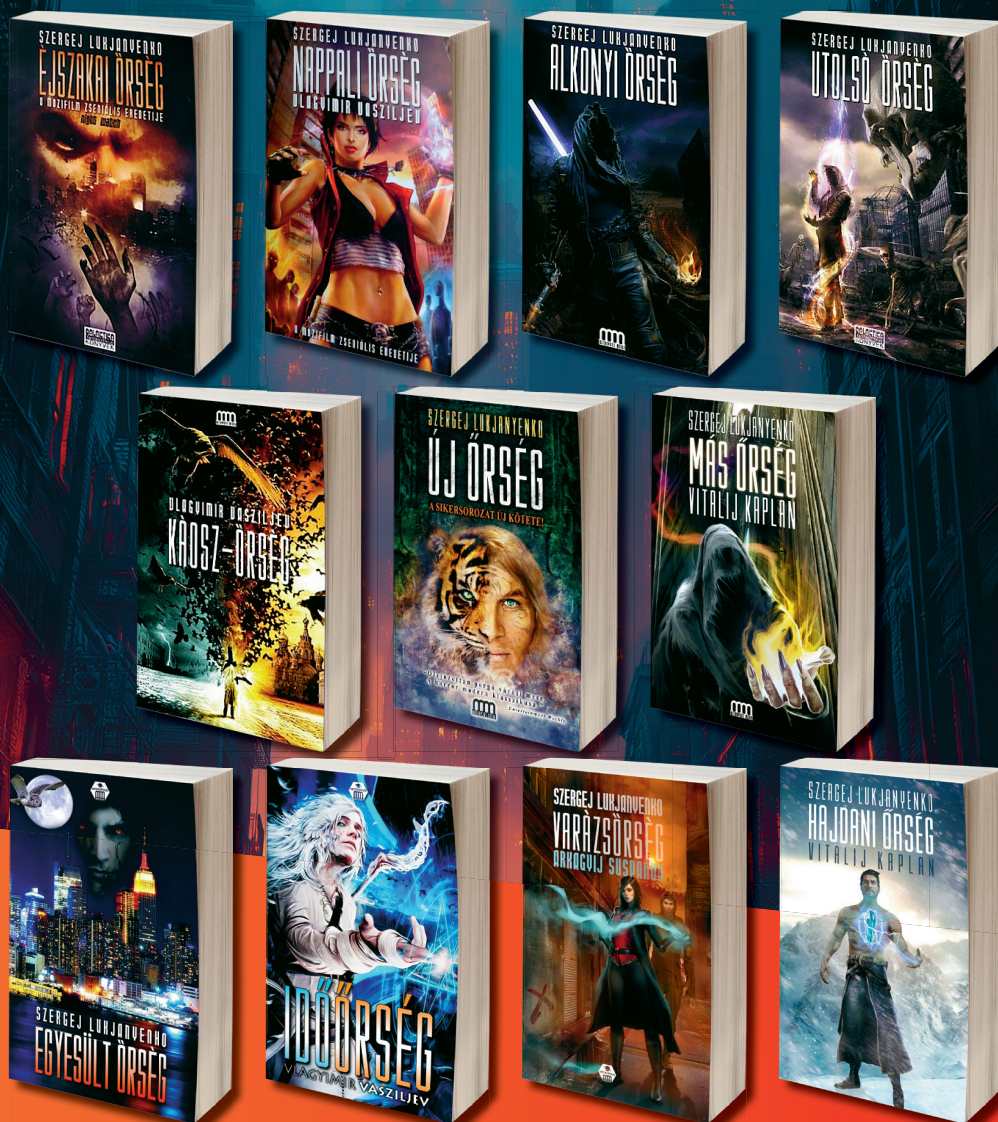
GALAKTIKA XL

- 115 Gennagyij Gor:** Geometrikus erdő
- 199 Zsoldos Endre:** Gennagyij Gor



EXTRÉM HIÁNYPÓTLÓ ŐRSÉG-AKCIÓ

Még nem teljes az Őrség-sorozatod?
Szerzd be most a hiányzó darabokat!



5 könyv most csak 9990 Ft!

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

NŐKÖZPONTÚ 9000 ÉVES VÁROS

Évtizedek óta tart a vita arról, hogy vajon a 9000 éves Çatalhöyük protováros matriarchális társadalom volt-e. A Törökországban kőkorszaki temetkezésekből származó ősi DNS-maradványok végre véget vetettek a találgatásnak. A kutatás megerősíti azt, amit a szakértők régóta gyanítottak: a nők és a lányok kulcsszerepet játszottak ebben a mezőgazdasági társadalomban.



A Törökország déli-középső részén található Çatalhöyüköt Kr. e. 7100 körül építették, és közel 1000 évig lakták. A hatalmas település – amely 13,2 hektáron terül el – a tetőkről megközelíthető házairól, a padló alatti temetkezésekről, élénk falfestményeiről és változatos női szobrokról ismert.

Az 1960-as évek elején a számos női szobrocskát egy matriarchális társadalom bizonyítékaként értelmezték, amely az „anya-istennő” imádatát gyakorolta. Az 1990-es ásatások azt sugallták, hogy a társadalom nagyrészt egalitárius volt, férfiak és nők közötti különbségek nélkül.

A 31 épületben talált 109 maradvány DNS-elemzése felfedte a nemüket, és a kutatók egy nőhöz köthető tendenciát azonosítottak. Ez az első szisztematikus bizonyítéka egy ilyen, folyamatosan anyai láncon szerveződő neolitikus közösségnek.

A BEUGRÓ

Frihavn sokáig csak egy átlagos szigetváros volt, ahol az emelkedő tenger és a sarkvidéki hideg elől menekülők meghúzták magukat. Amikor viszont Folke legújabb szerzeménye, egy kiszuperált orosz partraszálló hajó felbukkant a horizonton, mindenki érezte, hogy szintet léptek.

A páncélozott járműnek már csak a légpárnája működött valamennyire, úgy kellett vontatni, de Folke égre-földre esküdözött, hogy egyszer majd kipofozza. Addig is egyszerre szolgált magas felépítményével a kikötő irányítótornyaként, tágas gyomrával pedig raktárként.

Oldrik elképzelni sem tudta, hogy apósa a lelkét adta-e el legújabb szerzeményéért, vagy még sötétebb üzletet kötött. Az öreg azonban nem úgy tűnt, mintha aggódna. Folke körül mintha örökké vibrált volna a levegő. Amikor nem a tengeren volt, akkor már a következő akcióját tervezte. Néha idegenek is felbukkantak a szigetvárosban, akik valószínűleg tippekkel láthatták el, vagy felkérték egy speciális akcióra a támogatásért cserébe. Mindkét fél jól járhatott, mert a biznissz pörgött.

Folke a legtöbbször egy középkorú nővel találkozott, aki annyira szürke volt, hogy csak akkor keltette fel Oldrik figyelmét, amikor már harmadszor látta együtt az apósával. Az idegen felbukkanása általában azt jelentette, hogy Folke rövidesen egy rázósabb portyára indul. Ezek voltak azok az utak, amelyek végén a legénység csendben hazament, holott általában zajosan ünnepelték a sikert a kikötő kocsmájában, jócskán kiszínezve a részleteket.

Az ismeretlen nő a hét elején is megjelent, így Oldrik sejtette, hogy az apósa hamarosan ismét kifut. Így is történt. Folke nem tesztelte tovább a felpécizett hajtóművet,



MINÉL NAGYOBB A KÁ-
OSZ, ANNÁL KÖNNYEB-
BEN HALÁSZHATNAK
A ZAVAROSBAN. EGY
NANOFEGYVER OKOZTA
KATASZTRÓFÁVAL KIROB-
BANTHATNAK EGY ÚJABB
HÁBORÚT, VAGY EGY
NÉPSZERŰ KORMÁNYT IS
MEGBUKTATHATNAK.

SZÜCS LÁSZLÓ

(BEFEJEZŐ RÉSZ)

SZÉTHULLÁS

hanem megkezdte az előkészületeket az akcióhoz. Oldrik az irányítótoronyból nézte, ahogy feltöltik a hajó akkumulátorait, és beemelik a felszereléseket, hadianyagokat. A diagnosztikai algoritmus szerint a CB90-es paraméterei optimális értékeket mutatnak. A *Havhingsten* készen állt a bevetésre.

Oldrik épp azon gondolkodott, hogy dolgo végeztével lemegy a kikötőbe, amikor kiáltást hallott. A rakodódaru egy kisebb ládát emelt a magasba a partról, de az egyik rögzítőheveder elpattant. A láda megbillent, majd egy pillanat múlva lezuhant. Gregers megpróbált elugrani, de az egyik lábát így is eltalálta a rakomány.

Mire Oldrik leért, a felváltva jajgató és káromkodó férfit már hordágyra tették.

A sziget orvosa többszörös törést állapított meg. Hamarosan megérkezett egy mentődrón, mert csak a szárazföldön tudták újra összerakni a lábfej csontjait.

Miután Gregerst elvitték, Folke félrevonta Oldrikot. A férfi még soha nem látta az apósát gondterheltnek.

– Figyelj, van egy kis problémám – kezdte az öreg. – Fedélzeti mérnök nélkül nem tudok kifutni.

– Hát halaszd el az utat!

– Ez nem az a fajta út, amit el lehet halasztani... – legyintett türelmetlenül Folke.

– És mit szeretnél tőlem? – kérdezte Oldrik, de már előre sejtette a választ.

– Ugorj be Gregers helyett!

– Tudod, hogy nem veszek részt küldetéseken...

– Persze, hogy tudom, de ez most egy különleges helyzet. Egy fontos akció – győzködté Folke. – Nincs már idő arra, hogy a megbízóm mást keressen. És ha cserben hagyom, ki tudja, hogy Frihavn továbbra is olyan támogatásban részesül-e, mint eddig.

– A nőre gondolsz, akiről soha nem mesélsz – jelentette ki Oldrik.



– Igen, rá, és akik mögötte állnak – bólintott Folke.

– Mi lesz, ha nemet mondok?

– Hát, mégis kénytelen leszek fedélzeti mérnök nélkül elindulni, ami kicsit rizikósabbá teszi az utat – sóhajtott Folke.

– És mi ez a fontos akció?

– Semmi veszélyes. El kell hoznunk egy brit teherhajóról valakit.

– Úgy érted, elrabolni? – Oldrik hinni sem akart a fülének.

– Nem, dezertálni akar. Egy fontos ember.

– Egy fontos ember. Egy teherhajón.

Hmmm...

Oldrik arra gondolt, hogy visszautasítja a kérést, de aztán eszébe jutott, hogy hamarosan el fog búcsúzni az apósától. Az öreg mindig jó volt hozzá, és most sem kezdte zsarolni azzal, hogy mennyi mindent tett érte. Neki viszont örökké lelkiismeret-furdalása lenne, ha Folkével történne valami azért, mert ő nem ment vele. És valószínűleg Vibeke sem bocsátana meg emiatt.

– Mikor indulunk? – kérdezte végül.

– Ez a beszéd! – csapott a vállára Folke.

– Most rögtön. Rutinmelő lesz; mire a feleséged észrevenné, hogy nem vagy itt, már vissza is érünk...

MACGUFFIN

Hamarosan tényleg megérkezett az utasítás a társaságtól, hogy a *Mallard* hajózzon Hullba. Eseménytelen volt az út. A város közelében szokás szerint fogadták a révkalauz motorcsónakját, majd elindultak a nyomában a kikötő belseje felé.

Delroy számtalanszor járt már itt. Csukott szemmel is el tudott volna navigálni, ha megmondják neki, hol kell kikötnie, úgyhogy nem számított semmi izgalomra, mégis felment a vérnyomása, amikor elhaladtak az egyik móló előtt.

A betonépítmény mellett egy tengeralattjáró dokkolt. A fekete test mozdulatlan volt, mégis fenyegetően domborodott ki a vízből. A fedélzet fölött az orosz haditengerészet zászlaja lobogott. Nyilván ezzel hozták a nanofegyvert.

– Szégyen – mormogta a fogai között a kormányos.

Delroy ugyanezt érezte, de inkább nem szólt semmit.

Kikötés után újabb üzenet érkezett a társaságtól. Az utasítás szerint a kirakodás után azonnal útnak kellett indulniuk Tangerbe. Ez szokatlan volt; nem járatták üresen a hajóikat, mivel sok járművük a szárazdokkban vesztgelt alkatrészhiány miatt. Az üzenetben arra is kitértek, hogy fel kell venniük egy különleges státuszú utast.

Az úti cél viszont nem lepte meg Delroyt. A Tanger Med Afrika legnagyobb kikötője volt, ahol akár egy konténert is könnyű eltüntetni. Ráadásul a kontinens csücskéről az Atlanti-óceán térségét és a Földközi-tenger vidékét is gyorsan el lehetett érni.

Delroy azonnal értesítette Jane-t a fejleményekről, majd igyekezett lefoglalni magát, hogy leplezze az idegességét. A logisztikai műveletek ezúttal zökkenőmentesen zajlottak. Mire a *Mallard* tartályaiból kiürült a közel ezer tonna akrilsav, a nő már el is küldte neki a rajtaütés koordinátáit és időpontját. Addigra kell valahogyan megszereznie a nanofegyvert.

A titkosszolgálat valószínűleg nyomon követhette a rakodást, mert hamarosan megérkezett a táska egy politikai tiszt és egy csapat jól megtermett, katonásan mozgó, oroszul beszélő férfi társaságában.

– Jonah Cordell – nyújtotta a kezét mosolyogva a politikai tiszt, a tekinteténél azonban egy mélytengeri hal pillantása is több érzelmet tükrözött. – Delroy kapitány, beszélhetnénk négyszemközt?

– Persze, jöjjön a kabinomba!

Felmentek a fémlépcsőn, majd beléptek egy szűk folyosóra. Delroy mutatta az utat, de a politikai tiszt nem tűnt elveszettnek; valószínűleg ismerte a hajó alaprajzát. Amikor a parancsnoki kabinhoz értek, Delroy udvariasan előreengedte a férfit. Miután becsukta az ajtót és megfordult, csodálkozva látta, hogy Cordell már az ő helyén ül a régi tölgyfa íróasztalnál. A masszív bútor, ami kilógott az inkább praktikus, mint szép felszerelési tárgyak közül, a *Mallard* valamelyik korábbi kapitányának hagyatéka volt.

A politikai tiszt a többi szék felé intett.

– Nem lesz hosszú, de azért foglaljon helyet!

Miközben Delroy letelepedett, nagyon igyekeznie kellett, hogy ne látszódjon az arcán a bosszúság. Eszébe jutott a pofátlan emberke Wynfordban, majd gyorsan elhessegette a képet.

– Tudja, mi az a MacGuffin? – kérdezte Cordell.

– Egy amerikai étel? – nézett rá zavartan Delroy. Eligazításra számított, nem valami kvízre.

– A MacGuffin az a tárgy, amiről nem derül ki, hogy micsoda, pusztán annyi a szerepe, hogy előrevigye a történetet – magyarázta a férfi. – Úgy tudom, maga azon kevesek közé tartozik, akik még szeretik a filmeket.

– Segít kikapcsolni az agyam – bólintott Delroy. Fogalma sem volt, hova akar a politikai tiszt kilyukadni. – De nem emlékszem rá, hogy bármiféle MacGuffinnal találkoztam volna...

– Na, most már találkozott – mutatott az előtte lévő táskára Cordell. – Ez egy MacGuffin.

– Hogy mondja? – képedt el Delroy.

– Az, hogy mi van nálam, nem érdekes. Csak az a fontos, hogy eljusson Tangerbe – állt fel Cordell. – Úgyhogy akár indulhatunk is.

Ennyi. Delroy arra számított, hogy a politikai tiszt a múltjáról vagy a lojalitásáról kérdezi, de semmi ilyesmi nem történt. Nyilván mindent tudtak róla, és nem tartották veszélyesnek.

– Lenne még egy apróság – szólt utána Cordell. – Ugye van itt széf? Sajnos erre az útra le kell foglalnom a kabinját. Tudja, nemzetbiztonsági érdek...

Delroy utasíthatta volna az első tisztet, hogy adja át neki a helyét, de inkább levitt néhány ruhát és a neszesszerét a legénységi körletbe, ahol volt még pár üres ágy. Az emberek csodálkoztak, de nem kérdeztek semmit. Sejtették, hogy köze van a dolognak a politikai tiszt megjelenéséhez.

Amikor belépett a hídra, a kommunikációs tiszt jelentette, hogy megkapták az engedélyt a kifutásra.

Elhagyták a kikötőt, és hamarosan elérték a nyílt tengert. A híd panorámaablakaiból az egész hajót be lehetett látni. A végtelen horizont a szabadság illúzióját keltette. Delroy lenézett a fedélzetre, és az illúzió azonnal szertefoszlott, ahogy észrevette a politikai tisztet. Az oroszok Cordell irányításával éppen méretes ládákat pakoltak le körben a korlát mellett.

Még nem vagyok szabad, nyugtatta magát Delroy, *de végre hamarosan az lehetek*.

Úgy tűnt, Cordell emberei végeztek a munkával. Az osztag eltűnt a fedélzetről, ám Delroy sejtette, hogy nem pihenni vonultak vissza. Ideje volt kideríteni, mit terveztek.

Elhagyta a hidat, mint aki a hajót ellenőrzi. Végül is pontosan ezt szándékozta tenni. Kiválasztott egy ládát, ami kevésbé volt szem előtt, és felemelte a ponyvát, amivel letakarták.

Ami ott lapult és messziről ládának tűnt, most inkább egy szunnyadó fém ízeltlábúra emlékeztetett. Delroy könnyedén el tudta olvasni rajta a cirill betűs szöveget.

Hordozható félautonóm sínagyú volt. Az oroszok nem bíztak semmit a véletlenre – erődde változtatták a teherhajót.

Delroy egykori haditengerészként pontosan tudta, hogy a sínagyúk milyen pusztításra képesek. Bármilyen hajóval jönnek érte, darabokra fogják szaggatni.

Figyelmeztetnie kellett Jane-t.

A nő ezúttal nem válaszolt annyira gyorsan. Nyilván elemezniük kellett a helyzetet. Négy órjító óra telt el, és már csak hat óra volt hátra a találkozóig, amikor jelentkezett.

Delroy ismert néhány félreeső zugot a hajón, ahol szem- és fültanúk nélkül beszélhetett vele, és azzal is tisztában volt, hogy a kvantumkapcsolatot nem lehet lehallgatni. Csak attól tartott, hogy a távolléte feltűnik a politikai tisztnek, ezért igyekezett rövidre fogni a beszélgetést.

– Lefűjjük az akciót? – kérdezte Jane-t.

– Nem lesz több esélyünk megszerezni a fegyvert – válaszolta a nő. – Találtunk egy megoldást. A táska kettő Nihilt tartalmaz. Aktiválja az egyiket a találkozó előtt egy órával, a hajó gyomrában!

– Nem szívesen használnék egy fegyvert, ami az egész emberiséget visszarepítheti a kőkorszakba...

– Ha a nanobotokat a tengeren hozza működésbe, csak a hajóra fejtik ki a hatásukat. Végigvettünk minden lehetőséget. Higgyen nekem, egyedül így érhető el, hogy mire odaér a hajó, ami felveszi, működésképtelenek legyenek a sínagyúk. Elküldöm az aktiválórutint.

Az eszköz elég veszélyes volt ahhoz, hogy csak azok használhassák, akik hozzáférést kaptak.

Delroy nem lett nyugodtabb. Lehet, hogy Jane és akik mögötte álltak tényleg elemeztek minden lehetőséget, de egy kvantumszámítógép sem tudja százszázalékos bizonyossággal megmutatni a jövőt. Elbizakodott katonák,

mérnökök és tudósok sora okozott már hatalmas katasztrófákat a történelem során. És egy lezuhant műhold, egy mutálódott vírus vagy egy atombaleset semmi ahhoz képest, amit ő készül szabadjára engedni.

Elemeztek minden lehetőséget, persze. Az oroszok biztosan le tudják állítani a Nihilt, különben nem mernék bevetni Afrikában. Neki viszont fogalma sem volt arról, hogyan működik a nanofegyver. A találkozó során negyven mérföldre sem lesznek a legközelebbi parttól. Mi történik, ha egy légáramlat felviszi a nanobotokat a sztratoszférába? Bármi megeshet...

Oppenheimer és a *Bhagavad-gíta* egyik sora jutott az eszébe: „Én lettem a halál, a világok pusztítója”.

TESZTMENET

A *Havhingsten* úgy futott ki a kikötőből, mint egy megvadult csördör, ami elszakította a pályváját. Nemhiába kapta a hajó a „tengeri mén” nevet.

Oldrik a hátsó kamerákra kapcsolva nézte, ahogy Frihavn eltűnik a távolság ködében. Idejét sem tudta már, mikor hagyta el utoljára a várost, most pedig körülölelte a határtalan kékség.

Gregersnek igaza volt. Szabadnak érezte magát.

Folke örült hálás volt, hogy eljött a mérnöke helyett. Még azt is megengedte neki, hogy elfoglalja mellette a navigátor ülését, amíg ő maga a hajót irányítja. A legénység többi tagja a hátsó kabinban a bevetésre várt.

Oldrik bevitte a navigációs rendszerbe az apósától kapott koordinátákat. Ahogy biztonságos távolságba kerültek a többi járműtől, Folke még jobban gyorsítani kezdett. Oldrik lehívta a diagnosztikai adatokat. A hűtés megfelelően működött, a hajtómű paraméterei az optimális tartományban vol-

tak. Megosztotta Folkével az eredményeket, aki azonban csak egy pillantást vetett rájuk, mielőtt Oldrikhoz fordult.

– Na, itt az ideje, hogy tényleg kiderüljön, milyen munkát végeztél.

Oldrik tudta, hogy a *Havhingsten* nagyobb sebességre is képes, de arra nem volt felkészülve, ami ezután történt. Amint a támadóhajó orra kiemelkedett a vízből, az ülésbe préselte a tehetetlenségi erő. A *Havhingsten* úgy szökkent hullámról hullámra, mintha arra készülne, hogy a következő pillanatban elrugaszkodjon és repülni kezdjen. A hajó igazán elemében volt.

A diagnosztikai adatok pörögni kezdtek. A hajtómű hőmérséklete elhagyta az optimális tartományt; a sárga zónába került, majd tovább emelkedett.

– A biztonság kedvéért ne terheljük tovább a motorokat – fordult Oldrik Folkéhez. – Tudod, hogy nem szabványos alkatrészeket építettünk be...

Az öreg azonban meg sem hallotta a figyelmeztetést, annyira megrészegettette a sebesség. Már majdnem nyolcvan kilométer per órával hasítottak. Az elektromotorok úgy nyüzsitettek, mint egy kutyafalka teliholdkor. A hajtómű hőmérséklete elérte a vörös zónát.

– Folke, hallgass rám! – kiáltott apósára Oldrik. – Ha megsütöd a motort, annyi a küldetésednek!

Megszólalt egy figyelmeztető jelzés. Folke, mintha transzból ébredt volna, Oldrikra nézett, majd lassítani kezdett. A száguldás után az utazósebesség szinte olyan volt, mintha egy helyben állnának.

Folke vigyorogva verte hátba Oldrikot. A férfi maga is érezte az ereiben száguldó adrenalin részegítő hatását. Mintha valami rég kitörni készülő őserőt engedtek volna szabadjára.

Az euforikus hangulatot a radar pittyenése törte meg. Kilencven tengeri mérföldre tőlük feltűnt az angol teherhajó.

– A tervezettnél hamarabb elérjük a célpontot – jelentette Oldrik.

– Sebaj, legalább korábban otthon leszünk – állt fel a székéből az öreg, miután aktiválta a robotpilótát. – Két óra múlva akció. Készítsük elő a fegyvereket!

BALLASZT

A politikai tiszt elfoglalta ugyan a parancsnoki kabint, de nem vette át a hajó irányítását. Legalábbis látszólag. Delroy figyelmeztetése azonban nem kerülte el, hogy a sínágyú felállítása után az oroszok korántsem véletlenszerűen szóródtak szét. Egyikük a hídra ment, a másik a gépházba, volt, amelyikkel a kommunikációs eszközöknél találkozott, és a hajó legfelső szintjén, a radarárbóc alatt is támasztotta egy a korlátot. Rutinosan szállták meg a stratégiai pontokat.

Miközben teltek az órák, Cordell sem unatkozott. Körbejárt a *Mallardon*, és hol ezzel, hol azzal elegyedett beszélgetésbe. Talán a hajót mérte fel, talán a legénységet, de az is lehet, hogy csak simán el akarta ütni az időt. Delroy azt sem tartotta kizártnak, hogy róla is érdeklődött az embereinél.

Közeledett a találkozó időpontja. Delroy idegessége lassan vibráló izgalommá alakult át. Épp befejezte a hajó pozíciójának ellenőrzését, amikor a politikai tiszt belépett a hídra.

– Hogy állunk, kapitány?

– A navigációs rendszer adatai alapján terv szerint haladunk – válaszolta Delroy. – A főgépész jelentette, hogy Hullban az egyik centrifugál szivattyú teljesítménye ingadozott. Megnézem, mi a helyzet vele.

Cordell bólintott, majd az ablakhoz lépett. Delroy remélte, hogy egy darabig nem hagyja el a hidat, de fogalma sem volt, med-

dig marad ott. Azt viszont tudta, hogy talán nem lesz több alkalma feltűnés nélkül megszerezni a táskát.

A kabint meglepő módon nem őrizték az oroszok. Talán elég volt nekik annyi, hogy a táskát páncélszekrénybe zárták. Cordell persze átprogramozta a széfet, azt azonban nem tudta, hogy a kapitány ismeri a mesterkódot.

Ahogy Delroy a hajó gyomrába tartott, a legénység tagjai tisztelegtek neki. Látszott rajtuk, hogy csodálkoznak, mit keres ott egy táskával, de nem kérdeztek semmit.

Végül elérte a helyiséget, amit előzőleg kiválasztott. A hajó legmélyén volt, közvetlenül a ballaszttartályok felett. Amikor a raktér üresen állt, ezeket a tartályokat vízzel töltötték fel, hogy a hajó egyensúlyban maradjon. Ha a nanobotok kilyukasztják a ballaszttartályokat, a hajó felborul, és talán még azelőtt elsüllyed, hogy a fegyver elszabadulna.

Jane az aktiválórutinnal együtt a táska kódját is elküldte. Ezek szerint elég magas pozícióban is lehettek emberei a brit titkosszolgálatnál. A táska két egyszerű fadobozt tartalmazott, amelyek egyáltalán nem illettek egy csúcstechnológiájú fegyverhez. Delroy óvatosan felpattintotta az egyiket; csak egy ampulla volt benne és egy tenyér formájú bemélyedés, hogy a készülék kapcsolatba léphessen a felhasználó implantjával.

Delroy belehelyezte a tenyerét a mélyedésbe, és lefuttatta az aktiválórutint. A fegyver azonnal elküldte a kezelési útmutatót, majd átadta az irányítást. A kapitány a fémpadlóra tapasztotta az ampullát, és beindította az eszközt. Minél előbb vissza akarta tenni a táskát a széfbe, ezért nem várta meg a fejleményeket.

Már kezdte azt hinni, hogy feltűnés nélkül eljut a kabinig, de az ajtó előtt ezúttal ott strázsált egy orosz gorilla. Delroy meg-

fordult, ám a szűk folyosón Cordell zárta el az utat. A politikai tiszt pisztolyt szegezett rá. A kapitány ösztönösen maga elé emelte a táskát. A következő pillanatban valaki hátulról megragadta, és behajította a kabinba.

Amikor Delroy fel akart kelni a padlóról, még épp látta, hogy Cordell belép az ajtón, majd hatalmas ütés érte a fejét. Elhomályosuló tekintettel nézte, ahogy a gorilla ismét felemeli a kezét, amikor egy másik fegyveres robbant be a helyiségbe, és hadarni kezdett oroszul Cordellnek.

Delroy ismerte annyira a nyelvet, hogy megértse: egy gyors hajó tart feljűk, a sebessége és a minimális radarjele alapján katonai jármű.

Hogy érhettek ide ennyivel a megadott időpont előtt? A nanofegyver még semmilyen érzékelhető hatást nem fejtett ki. A sínágyúk teljesen működőképesek voltak. A kapitány nem tudta, kik jöttek érte, de azt igen, hogy hamarosan végük.

TÜZERŐ

Mire a brit teherhajót szabad szemmel is látni lehetett, Folke legénysége a hosszú évek rutinjának köszönhetően már rég elfoglalta a helyét a fedélzeti fegyvereknél.

A *Havhingsten* komoly tüzerővel bírt a méretéhez képest. Elöl két fix géppuska, a középső és hátsó fedélzeten további öt mobil géppuskaállás, egy gránátvető és egy légvédelmi rendszer – ekkora arzenál több mint elég volt ahhoz, hogy civil célpontokra vadásszanak. Folke inkább a meggyőzés miatt tartotta fontosnak az erődemonstrációt, és a brit hajók az első figyelmeztető lövés után tényleg megálltak, miután kiderült, hogy mivel kerültek szembe.

Ahogy a *Havhingsten* megközelítette zsákmányát, már a jármű részleteit is ki lehetett venni. A vörösre festett hajótest fölé

fehér felépítmény magasodott, a fedélzeten tartályok sorakoztak. A korlát mellett néhány kisebb, letakart konténer állt. A hajó átlagos vegyszerszállítónak tűnt. Az adatok szerint, amiket Oldrik lekért, a *Mallard* névre hallgatott, és általában Immingham és Felixstowe között ingázott. Akkor mit kereshetett ennyire délen?

– Megállítjuk, utána néhány emberemmel átmegegyek – fordult Oldrikhoz Folke. – Te a többiekkel itt maradsz.

Mindig így ment ez. Elég volt a géppuskákat a kiszemelt hajókra irányítani ahhoz, hogy a légénységük ne csináljon semmi meggondolatlanságot, amíg Folke csapata átrakodott. Most pedig még pakolniuk sem kellett, csak egy embert elhozni. Folke nem számított semmi fennakadásra.

– Akkor lássunk is neki! – csapott az öreg a kormányra, majd úgy fordította a *Havhingsten* orrát, hogy a brit hajó elé nézzen, és az első géppuskákkal leadott egy rövid sorozatot. A vegyszerszállító légénysége láthatta, ahogy a vízbe csapódó lövedékek sora keresztezi az útvonalukat. A jelzés elég egyértelmű volt, de azért Folke bekapcsolta a hangosbeszélőt, miután elült a fegyverek fülsiketítő dőreje.

– MT *Mallard*! Állítsák le a hajtóművet, és készüljenek az átszállásunkra!

Folke azt várta, hogy a vegyszerszállító azonnal lassítani kezd, mivel a brit hajók légénysége általában drágábbnak tartotta az életét a rakománynál. A *Mallard* azonban változatlan sebességgel haladt tovább, csak a fedélzetén támadt némi nyüzsgés. Oldrik úgy nézett az apósára, mintha azt kérdezte volna tőle, hogy ez a reakció mennyire normális.

Folke felzárkózott a másik hajó mellé, és miközben a *Havhingsten* három fedélzeti géppuskája fenyegetően a vegyszerszállító felé fordult, megismételte a felszólítást.

– MT *Mallard*! Állítsák le a hajtóművet, és nem esik bántódásuk! Ez az utolsó figyelmeztetés!

A brit hajón sürgölődő tengerészek továbbra sem tűntek ijedtnak; gyakorlott mozdulatokkal dobták le a ponyvát a korlát melletti konténerekről. Amikor végeztek, szétnyíltak a sötét dobozok, és pókszerűen mozgó szerkezetekké hajtogatták szét magukat. A fémpókok stabilizálták fémlábaikat, közben a tenger felé fordították tornyukat.

– A rohadt életbe, sínagyúk! – ordította Folke, és fordulni kezdett a *Havhingstennel*, hogy biztonságos távolságba kerüljenek, de elkésett.

A három sínagyú lövedékei felszaggatták a kisebb hajó fedélzetét. Az egyik géppuskaállás gyakorlatilag elporladt, Folke másik két embere azonban viszonzta a tüzet, és a jobb szélső fémpók elektromos szikrák záporát szórva összerogyott. Ünnepelni azonban nem maradt idő, mert a következő pillanatban Folke lövései vérfelhőkke szublimálódtak.

A sínagyúk ezután a *Havhingsten* testét vették célba. A másodpercenként három kilométeres sebességű lövedékek lassítás nélkül száguldottak át mindenén és mindenkin a hátsó kabinban. Az emberek ordítása és a szétszakadó alkatrészek recsegése pokoli hangzavarrá állt össze. A fegyvermester az utolsó pillanatban még kilőtt egy gránátot, mielőtt a társai sorsára jutott.

A *Havhingsten* süllyedni kezdett.

Oldrik látta, hogy az apósa valamit kiabál neki, de az agya leblokkolt a sokktól. Folke kirángatta a székből, és a hajó orrán lévő fedélzeti nyílás felé tolta, amit partraszálláskor használtak. Oldrik éppen kinyitotta a dupla ajtót, amikor a lövedékek a *Havhingsten* elejét is elérték. Ösztönösen a vízbe vetette magát.

↪